

III

Всѣка нощъ насъне неизмѣнно
идешъ и оставашъ до зори.
Часовѣтъ се покорно смѣнятъ,
както въ миналитѣ дни добри.

Ние двама пакъ сме окрилени,
пакъ обичащи и чакащи горимъ.
— Отведи ме призори и мене —
този свѣтъ ме вече умори.

Азъ не искамъ съ кротко примирение
да поема този черенъ дѣлъ,
съ който нѣкой зълъ ни Богъ дари . . .

Азъ не искамъ земнитѣ съмнения:
— нѣма смъртъ, разлѣжка и печаль,
нѣма минало, и бждеще дори.